

DE WERKELIJKHEID VAN ONS WEZEN

21 juni 1988

We zijn niet alwetend of onfeilbaar, houdt u daar alstublieft rekening mee.

Eén van de belangrijkste dingen die de mens onderscheidt van alle andere schepselen, tenminste op aarde, is de uitgebreidheid van zijn denkvermogen en zijn combinatievermogen.

Als u daar geen gebruik van maakt, en eenvoudig anderen naloopt, dan zult u uw menselijke mogelijkheden aanmerkelijk verminderen.

Wanneer u geconfronteerd wordt met de stoffelijke wereld, dan denkt u dat we te maken hebben met vaste feiten. De grote moeilijkheid daarbij is echter, dat we niet altijd beseffen dat onze zogenaamde feiten berusten op interpretatie. Het zijn niet de feiten die wij zien, die wij horen, die wij beleven.

Het zijn onze ervaringen daarmee, en die worden gekleurd door onze eigen persoonlijkheid.

Zo is datgene wat men de geest noemt, en sommige anderen misschien de psyche of zo, eigenlijk een belangrijk deel van het geheel. Het maakt uw beleven, uw denken voor een groot gedeelte uit, maar ook hoe u die wereld ziet en hoe u op die wereld reageert.

En nu kun je wel zeggen, ja, maar je hebt toch ijzeren wetten. Ach kijk, Newton heeft indertijd de zwaartekracht ervaren en geformuleerd en dat was natuurlijk heel erg aardig. Simpel gezegd kwam het er op neer: Wat boven is komt naar beneden.

Maar vóór die tijd, en dat is al heel lang geleden, was er een Egyptische wijsgeer en die zei: Zo boven, zo beneden, en onze vriend was zo mooi bezig de dingen om te draaien. Dat zou ik hier ook kunnen doen. Als er een zwaartekracht is waardoor de stof naar beneden komt, moet er ook een zijn waardoor de geest naar boven gaat. U ziet, het is typisch menselijk, alles is vol ups en downs.

En wanneer u zelf gaat begrijpen wat er in u leeft, en dat uw interpretatie, uw wijze van werken met wat de werkelijkheid is, bepalend is voor wat u doormaakt, voor wat u bereikt, voor uw falen en uw slagen, zou het dan niet verstandiger zijn om eens te kijken of we daar iets aan kunnen doen?

Wanneer je dat ritueel probeert dan wordt het magie. Magie was al uitgevonden voor Maggie op de markt kwam.

Magie is eigenlijk niets anders dan het gebruik maken van psychische wetten in de plaats van materiële wetten. En zonder te beweren dat je nu alles met magie kunt doen, kun je er soms iets mee bereiken, en vaak iets wat niet bereikt kan worden op een andere manier.

Psychische wetten kunnen dus vanuit de mens een zodanige visie veroorzaken op zijn wereld, dat hij daarin plotseling veranderingen ervaart, en dat is dan persoonlijk. Maar wanneer je dat met volle overtuiging ervaart, dan zijn er ineens een hele hoop om je heen, die zich ook bewust worden van die verandering. Een typisch menselijke kwaliteit.

Je kent het verhaal wel van de man die, om een weddenschap, op een hoekje van een trottoir ging staan, op de hoek van een straat en alleen maar naar boven keek. Hij zei niets. Hij keek alleen maar naar boven. Na korte tijd hadden zich daar een kleine honderd mensen verzameld en die stonden ook naar boven te kijken. En de één die dacht dat er een zelfmoord gaande was, en de andere dacht dat er een vliegende schotel hing. De man is toen naar huis gegaan, hij had zijn weddenschap gewonnen, en de toeschouwers kregen ruzie over de vraag wie gelijk had. Maar daar was niets.

Ik denk dat u veel van wat op deze wereld belangrijk wordt genoemd op dezelfde manier zou kunnen benaderen. U zou kunnen zeggen: Ja, dit zijn materieel belangrijke feiten, maar als je ze anders benadert worden ze anders. Iedereen spreekt over het probleem van de werkloosheid, u weet wat het is. Het is een groot onrecht dat de anderen werken en jij mag het niet doen, behalve als het vakantie is, dan zie je de anderen werken, omdat jij het niet hoeft te doen.

Maar waarom is dat een onrecht? Dit vloeit niet voort uit de feiten zonder meer. Het vloeit voort uit het denkbeeld dat de mens zijn brood in het zweet zijns aanschijns moet verdienen. En werk is natuurlijk alleen werk als het betaald wordt. Dus je zou het voor anderen kunnen doen, maar je doet het

eenvoudig niet, want wie is zo gek om zich moe te maken als er niets uit voortkomt? Je wilt erkenning hebben voor je werk. Maar ligt die erkenning in jezelf of in een ander?

Op deze manier zijn er duizend en één vragen te bedenken en aangezien u niets in te brengen hebt draaf ik dan maar even door. Maar als u zich even realiseert hoe de werkelijkheid in elkaar zit, materieel, is het langzamerhand zover dat we waarschijnlijk kunnen maken, niet bewijzen, dat alle kleinste delen in feite geen massa hebben. Dat ze bestaan uit een zeer snel roterend veld, vermoedelijk energetisch, en dit veld produceert een magnetisch veld door rotatie, en dat veroorzaakt de illusie van massa.

En als je dan verder gaat zoeken en je zegt, wat is de grond ervan, dan zeg je, energie of wat dan ook, allemaal velden. Al die grote verschillen die je op de wereld constateert in levensvormen, in vormen van materie hebben dezelfde basis, hetzelfde uitgangspunt en als je een beetje gelovig bent, of een beetje nuchter denkt ook, dan zeg je vaak, ja, er is iets in de mens, een persoonlijkheid, een ziel, geef het maar een naam.

Maar waarom zou deze kracht dan wel een zuiver persoonlijke zijn? Waarom zou ze niet als al de rest deel uitmaken van een groot geheel?

Laten we het zo zeggen: Het grondbestanddeel van wat men uw geest of uw ziel noemt, het grondbestanddeel van uw materie is energie.

Wat moeten we daar dan mee?

Eigenlijk heel eenvoudig, als je een bestanddeel bent van een groot geheel dan kun je je beroepen op een groot geheel, compleet met de ordedienst, de witte bloedlichaampjes, de zuurstoftransporteurs enzovoort, enzovoort. Al die cellen zijn afzonderlijke cellen. Maar ze kunnen alleen bestaan doordat ze samenwerken. Doordat ze elkaar niet bestrijden, maar uiteindelijk elkaar aanvullen.

Kijk eens naar de mensheid. Denkt u dat één mens zonder alle andere mensen zou kunnen bestaan? Misschien voor korte tijd. Maar zeker niet onbeperkt en niet lang. Zelfs de kluizenaar in de woestijn is tot op zekere hoogte toch nog afhankelijk van het feit, dat er toch nog mensen zijn die voor voedsel zorgen en dergelijke, in de meer vruchtbare gebieden, waar hij zo nu en dan toch van krijgt.

We zijn van elkaar afhankelijk. In samenwerking kunnen we natuurlijk ontzettend veel bereiken. Maar als we bezig zijn onszelf af te zetten tegen een ander, onze taak als het ware sluw op te leggen aan anderen, dan loopt het fout. Kijk maar eens naar de machtsstrijd die overal gaande is.

Maakt het nu werkelijk zo een groot verschil of je nu Frans spreekt of Duits of Nederlands?

Toch is dat in uw land zeker iets waar ontzettend over gevochten wordt. Maar gaat het nu werkelijk om die taal? Of gaat het om iets anders? Om "ik ben meer dan jij", "ik heb meer te zeggen".

Dat zijn de dingen waar de wereld aan tenonder gaat. Dat zijn de bedrijven die zeggen: Ha, wat geeft het, de zee is groot genoeg, gooi onze vergiften maar in de rivier, die brengt ze naar zee.

Geen last, bodemverontreiniging is ontzettend jammer, maar zakelijk is het niet haalbaar om alles terug te winnen. Met andere woorden, om onze klanten zo goedkoop mogelijk en zo winstgevend mogelijk te kunnen bedienen, roeien wij in feite de levensmogelijkheden van die klanten uit. Is dat waanzin? Het gebeurt wel.

Wanneer ik innerlijk bid, of mediteer, of wat anders doe, dan is dat een methode om in mijzelf te keren, en ik probeer mij daarbij voor te stellen dat ik verbonden ben met de kern van alle dingen, of deel daarvan ben. Dan ontstaat in mij een energie, dan gebeurt er iets in mij. Ik kan het niet omschrijven maar het gebeurt. Wat is het dan, is het nu belangrijk of dit gebeurt wanneer ik een rozenkrans bid, de bijbel lees, een soera reciteer, of misschien mij bezighoud met iets anders in die zin? Het maakt niets uit, het gaat om de innerlijke eenheid die je bereikt, niet om de verschillen die er bij zijn.

En als je dat zo aanvaardbaar vindt, dan moet je ook nuchter zeggen, dus die verschillen zijn op zich niet belangrijk. Belangrijk is alleen de verbondenheid die je kan voelen met anderen, die andere taken, andere opvattingen, ander geloof, hebben en die toch verbonden zijn met dezelfde kracht.

Het eerste beginsel dat we nodig hebben is dus, het kunnen verdragen van de ander zonder hem te ver- of beoordelen als wezen, maar alleen beoordelen in relatie met zijn taak, in zover die voor ons betekenis heeft. En dan kunnen we wel spreken over naastenliefde, maar als u weet hoeveel mensen door naastenliefde zijn vermoord - om hun zielen te redden of iets dergelijks - zult u het met mij eens zijn dat men met dat woord heel voorzichtig moet zijn.

Laten we dan verder begrijpen, wat in mij woont is ook in hem aanwezig. In een andere vorm misschien, maar het is er.

Wanneer ik in mijzelf grijp naar de oerkracht, en die kracht beleef, dan beleef ik die niet alleen maar voor mij, dan beleef ik iets wat allen betreft, of ze het nu beseffen of niet.

En als je dat zover hebt bekeken dan zeg je: Ja, ik wil dat nu allemaal wel doen maar wat haalt het uit? De kracht in mij is dezelfde als die in de ander leeft. Dan kan ik in mijzelf de kracht beseffende, die kracht geven aan een ander. Wat in die ander bestaat - we noemen dat dan harmonie of disharmonie, het is uiteindelijk maar alleen het eindresultaat van al wat er in zit - kunnen we aanvoelen. Maar als we het aanvoelen dan kunnen we het voor een deel compenseren. Het is zoiets als een ruisonderdrukker bij wijze van spreken. Je kunt zorgen dat bepaalde dingen zo belangrijk niet meer zijn, en daardoor de ander de kans geven om zich beter te voelen, en misschien weer normaal en spontaan zichzelf te worden. En als het daarbij dan bleef dan zou het al heel wat zijn. Al zouden we dan natuurlijk wel moeilijkheden kunnen krijgen met de medische stand, die zou overbodig kunnen worden.

Maar wat belangrijker is, de kracht die blijft niet beperkt tot een beetje genezen, een beetje magnetiseren, hypnotiseren, en let nu goed op de dingen, weet u wel. Nee, wat we ermee kunnen doen is onze wereld als het ware aanvoelen. Niet aflezen met telepathische signalen, daar zou u gek van worden. Als u wist wat al uw medemensen dachten, dan denk ik niet dat u nog lang in staat zou zijn met hen samen te leven. Nee, aanvoelen, als het ware de sfeer van de dingen op u af laten komen en dan weten, hier moet ik voorzichtig zijn, daar kan ik beter links, daar kan ik beter rechts gaan. Daar moet ik veel reageren, en daar kan ik de kracht vanzelf uitstralen, en daar moet ik me juist afschermen voor wat ik niet begrijp en waar ik nog niet kan mee werken.

Het is dus werkelijk een hele verbetering voor je eigen persoonlijkheid. Daarnaast is het een verbetering doordat je anderen veel meer mogelijkheden geeft om zichzelf te zijn, en hen gelijktijdig niet probeert te binden aan jouw gevoelens, aan jouw regels. En wanneer we dat dan nog een keer verder doorzetten dan komen we terecht op een, ja, deels filosofisch, deels theologisch gebied.

Ik geloof in God. Ik weet zelf niet waarom. En als ik er niet in zou geloven zou alles wat ik weet van het leven, uw leven, mijn leven, zinloos zijn. Het zou geen betekenis hebben, want honderd jaar is minder dan een zandkorrel in een woestijn. Alleen wanneer werkelijk iets gebeurt heeft het zin. En daarom geloof ik in God. Als die God er is, dan is Hij gelijktijdig de kern van mijn kracht, de kern waaruit ik ben opgebouwd, en Hij is het totale weten waaruit mijn weten voortvloeit.

En dan kun je zeggen: Wat heb je eraan? Maar ik besta en mijn bestaan is een bewustzijn. Dat bestaan is niet benaderbaar, zelf uitlegbaar. Ik kan er stoffelijk allerlei termen aan verbinden, maar zelfs het geheel van de psychische processen is niet te ontleden.

Het blijft altijd een stukje terra incognita, onbekende grond, onbekende aarde.

Dus, wanneer ik aanvaard dat er iets is, dan hoef ik het niet te omschrijven. Dan is dat iets voor mij een bron waaruit ik putten kan. En dan denken mensen aan kennis, hoe kunnen we bijvoorbeeld leren hoe wij een ontgifting van de wereld tot stand kunnen brengen? Dat kan. Maar gaat het daar eigenlijk om? We zouden moeten begrijpen, wat is datgene wat ons met alle dingen verbindt, zo goed met geesten, als ook met de natuur, met de wereld, met de getijden, met de werkingen van de zon en de maan en de stand van de planeten. Al die dingen hebben invloed, wat is het dat mij daarmee verbindt?

En dan kun je zeggen: God.

Maar ik weet niet eens of God wil, ik weet dat Hij is, voor mezelf weet ik dat. Met die kracht, met die basis kan ik dus mijzelf oriënteren, en dat is erg belangrijk. Kijk, als je niet weet wat links of rechts is, dan weet je ook niet hoe je moet gaan.

Het spijt mij dat ik het moet zeggen, maar zelfs een piot (soldaat), die niet weet wat links en rechts is, is de bron van algemene verwarring van elk exercerend gelid, totdat een wijze onderofficier hem aan het schoonmaken van toiletten of het jassen van patatten zet. We moeten een oriëntatiepunt hebben.

Noem dat opperste bouwheer, noem dat God, Allah, Brahman, geeft er maar een naam aan. Voor mijn part noemt u het de tijd: Chronos.

Wanneer deze kern bestaat is het eerste wat ik moet doen, mijn relatie met die kern in mijzelf beleven, hoe dan ook. Daaruit ontstaat een erkennen van relatie. U zou het misschien een soort innerlijke verplichting kunnen noemen. Ik ben deel van het geheel en ik werk op deze wijze.

Dan kun je niet zeggen, wat levert het op, of, kom ik er aan te kort of word ik er beter van? Je kunt alleen zeggen, zo ben ik mijzelf.

En op het ogenblik dat ik dit aanvaard, valt mijn wereld uiteen in herkenbare en vergelijkbare waarden. Ik ben het middelpunt geworden en rondom mij groeperen zich links en rechts, licht en duister en elke tegenstelling die u zich kunt voorstellen. Van daaruit kan ik dus een beeld maken van mijn wereld, dat niet alleen maar relatie heeft met stoffelijke waarden, maar dat steeds het geheel doet beleven, en gelijktijdig een eigen positie in dit geheel aangeeft, en daarmee datgene wat ik binnen dit geheel op dit moment moet zijn en moet doen.

Dan kun je zeggen, ja, maar. Maren kun je altijd.

Ik leg u dit overigens niet voor als leerstuk zonder meer. Je kunt erover denken.

Wanneer er een oerkracht is, God of wat ook, die mede in mij vertegenwoordigd is, en die God werkt in mij, dan moet ik aannemen, dan moet het omgekeerde mogelijk zijn.

Ik hou me niet alleen bij Newton: Wat boven is valt naar beneden. Ik hou me bij het oude Egyptische denken: Zo beneden, zo boven; zo boven, zo beneden. Wanneer wij begrijpen dat wat van ons uitgaat in het geheel werking veroorzaakt, dan kunnen wij niet verwachten dat die werking op onze persoon alleen terugslaat. U zult er iets van ondergaan, maar het grootste gedeelte zal overal kenbaar worden, bij wijze van spreken.

In de oude magie bestaat het onderscheid tussen witte, grijze en zwarte magie.

Witte magie: Het werken met krachten buiten de natuurwet en de natuurlijke kenbaarheid om, voor het welzijn van anderen.

Grijze magie: Dito, dito, maar dan voor mijzelf en voor anderen.

Zwarte magie: Voor mijzelf.

Zelfs de formules die gebruikt werden, de krachten die werden aangeropen, zijn over het algemeen gelijk. Als ik de witte magie beoefen, dan doe ik dus wonderen voor anderen, voor mezelf gebeuren ze niet. Ben ik zelfzuchtig, dan kan ik werken met mijn menselijke voorstelling. Ik werk dan voor anderen en mede ook voor mezelf.

De zwarte magiër zegt: Mijn angsten, mijn begeren straal ik als het ware uit in de wereld, en die wereld zal eronder lijden, omdat ik het gevoel heb dat ik erboven sta.

Wanneer wij met God werken en we doen dat op de juiste wijze, dan veranderen wij, zonder dat we precies weten waarom of wat, iets in het geheel. De werking verandert.

Kunnen we zeggen dat we er beter van worden? Neen.

Worden we er slechter van? In onze eigen opvatting wel, omdat we denken dat we er voor beloond moeten worden. Dat is in feite wel gebeurd, maar in beperkte mate.

Dan zeggen we tegen onszelf: Ja, is het nu wel zinvol?

Ja, want de wereld kan alleen veranderen, wanneer de kernkracht voortdurend meer dit verdragen, dit gelijk zijn, dit rekening houden met elkaar naar voren brengt. Zolang mensen denken dat ze het beter weten dan een ander, zitten ze al in moeilijkheden. Ze kunnen op een bepaald gebied meer weten dan een ander, maar wanneer een dokter een uitspraak doet over God, wanneer een natuurkundeprofessor meent dat hij ook weet wat de betekenis van politiek is, dan heeft hij het meestal mis.

Wanneer de dominee denkt dat elk woord dat hij spreekt van God komt, en men daarom aan hem dient te gehoorzamen, dan is hij fout. Maar als hij denkt dat hij niets te zeggen heeft, dan is hij nutteloos.

Wat is de werkelijkheid van ons wezen?

Een beetje fantasie, een beetje suggestie misschien, en iets wat we niet kunnen definiëren, die kracht waar ik over sprak. Wanneer u fantaseert, dan scheidt u in uzelf een andere werkelijkheid. Die zal uw werkelijkheid binnen in u niet beïnvloeden, maar wel uw relatie met die werkelijkheid.

Wanneer ik suggestie gebruik, dan verander ik wel de wijze waarop men de feiten aanvaardt, beschouwt of verwerkt, maar niet de feiten zelf.

Waarom kun je dan met suggestie, met hypnose, dat eigenlijk een ver doorgevoerde vorm van suggestie is, mensen genezen? Mensen van allerhande problemen afhelpen soms? Er toe brengen om zichzelf aan anderen te openbaren, zodat eindelijk duidelijk is waar hun ellende is, hun moeilijkheid vandaan komt?

Fantasie is even belangrijk als wetenschappelijke benadering. En de een zonder de ander is weinig waard. De fantasie die niet probeert zichzelf terug te vinden in mogelijkheden en feiten is vluchtig als een windvlaag, alweer verdwenen voordat je het hebt opgemerkt. En de wetenschap, die de fantasie loochent, loopt vast in een reeks van dogmata, waardoor het onmogelijk wordt tot een werkelijke vernieuwing te komen.

En waar de fantasie de middelen der wetenschap gebruikt, en de wetenschap niet terugschrikt voor de fantasie, daar ontstaat de mogelijkheid tot vernieuwing en verandering. Ik geloof dat de meesten onder u dat met mij eens zullen zijn.

Wanneer ik nu over de geest praat, een geest is uiteindelijk een bewustzijn, kun je bij een eerste benadering zeggen, het is een gril van de energie. In de energie vinden een aantal wervelingen plaats en potentiaalverschillen. Daardoor ontstaan stromingen, en die stromingen bepalen in dit in zichzelf besloten veld een reeks functies, die vergeleken kunnen worden met geheugen, en die ten aanzien van de buitenwereld ook waarnemings- dus belevingsmogelijkheid in die energiewereld mogelijk maken. Interpretaties zijn meestal associatief, dus op grond van bestaande herinneringen, en niet op grond van directe waarneming.

Zo een geest kan uw wereld gadeslaan. Kan die geest uw wereld ook begrijpen? Zij kan alleen vanuit haar eigen standpunt uw wereld benaderen. Ze kan niet zeggen: Dit is juist en dat is onjuist. Ze kan alleen zeggen: Zo leeft het in mij en zo zou ik het graag in u zien bestaan. Maar dat is alles.

Maar wanneer een mens daardoor beroerd wordt, en hij droomt, of hij heeft mystieke verrukkingen - in bepaalde gevallen noemen ze het zo - of doodgewoon, hij dagdroomt hij dubt - voor mij is het soms moeilijk om het verschil tussen dubben en meditatie te ontdekken bij een mens - maar dan ontstaat een nieuwe samenvoeging van denkbeelden, dus een vernieuwing van werkelijkheidsbegrip.

Als we dat los zetten van de zogenaamde menselijke werkelijkheid, dan blijft de mens wat hij is. Dan krijgt hij hoogstens een innerlijk voortdurend grotere onvrede tussen het beeld dat hij in zich draagt en de feiten die hij moet ondergaan.

Beroept men zich echter op de geest, nu niet meer als een specifieke persoonlijkheid, maar eerder als een bepaalde fase, die in de totale energie zich ook manifesteert, dan is een uitwisseling van inhoud mogelijk. Wanneer dat dan ontstaat noemt men het vaak inspiratie, of invallen, en in andere vormen heeft men daar nog meer uitdrukkelijke omschrijvingen voor.

Maar geeft het aan waar het vandaan komt?

Als u medicijnen nodig hebt en die medicijn wordt u toegereikt door uw grootste vijand, is de medicijn dan daarom minder goed? Als u bijna omkomt van de honger en daar komt een vieze, smerige persoon u een stukje voedsel aanbieden, moet u het dan weigeren omdat het niet beantwoordt aan uw normen, of moet u het consumeren, en dus uw kans tot verder leven bevorderen?

Degene die daarover oordelen kan bent u zelf, ik kan dat niet. Maar ik kan u wel één ding zeggen: Waar de levende kracht bij al die dingen werkt, en beseft wordt als werkend, daar zijn al deze kleine factoren niet meer aan uw beoordeling onderhevig. Het gaat erom te bestaan en in de existentie zelf de aanvaarding van jezelf te vinden, en door die zelfaanvaarding deel te worden van het verder bestaan.

En dan kan ik alleen nog zeggen of niet een groot gedeelte van de problemen waar de mensheid, ook op dit moment, mee is opgescheept, voortkomen uit een totaal verkeerde benadering van menselijke mogelijkheden en stoffelijke wenselijkheden. En zou een benadering vanuit het innerlijk niet kunnen voeren tot een andere beoordeling van wenselijkheden, en daardoor een juister gebruik van de mogelijkheden? Volgens mij wel. En het wonderlijke is dit: Naarmate u meer innerlijk evenwichtig wordt, innerlijk niet meer eenzijdig maar al-aanvaardend bent geworden, werkt de kracht die wij dan God of Allah noemen door u heen, vindt u steun in wat je misschien geesten noemt of beschermengelen of anders.

Alles werkt in u en door u. De wijze waarop u werkt bepaalt wat u betekent, maar gelijktijdig wat u aan betekenis innerlijk kunt beseffen. Staar u niet dood op omstandigheden en problemen in de stof die zichzelf op kunnen lossen. Houdt u bezig met het principe harmonie, eenheid, denken, en probeer daarvoor eerst vrede te vinden met uzelf, daardoor ontstaat de juiste relatie met de wereld om u heen. Dat is voor de bewustwording van de mens uitermate belangrijk.

Vragen?

Vraag: Broeder, kan een geest rechtstreeks of onrechtstreeks een bepaalde mens helpen?

Antwoord: Ja, u zal waarschijnlijk hier een ja op krijgen, maar voorwaardelijk. Een geest kan u helpen uzelf te helpen. Een geest kan omstandigheden of zelfs uw bewustzijn beïnvloeden, zodat er voor u mogelijkheden ontstaan. Maar hij kan u niet dwingen van die mogelijkheden gebruik te maken. Hij kan u niet dwingen innerlijke processen te verwerken, zoals de geest dat wil.

Uitzondering daarop zijn wat wij noemen duistere geesten, onbewusten dus, die met een zeer eenzijdige visie hun kracht verkeerdelijk gebruiken om anderen te domineren.

Vraag: Is het dan zo dat een geest eigenlijk gemakkelijker vastroest in zijn denken, omdat hij minder met een levend persoon geconfronteerd wordt?

Antwoord: Er zijn geen daden in de zin waarin u dat woord gebruikt, er is slechts een beleving. De beleving wordt bepaald door het eigen ik, maar de eigen waarneming bepaalt gelijktijdig ook wat er in je beroerd wordt. Beelden die ontstaan zijn altijd beelden uit jezelf.

Vraag: Dus, als je niet akkoord bent verdwijnen die zonder meer?

Antwoord: Inderdaad.

Vraag: Wij kennen dat niet, dus moeten wij de tol betalen voor wat men doet?

Antwoord: Een geest kan de gevolgen ook niet dragen of ontvluchten. Hij kan ze hoogstens beseffen. Maar voor de geest geldt dat hij het beoordeelt aan de hand van zijn eigen belevingswereld, zoals u dat in feite ook vaak doet. En het resultaat is natuurlijk dat die geest dus, alleen in zoverre het bewustzijn van die geest het mogelijk maakt, de waarden die in anderen berusten kan beleven.

Het bereikte bewustzijnsniveau is bepalend voor de wereldvoorstelling en de belevingsmogelijkheden van die wereld.

Alle waarnemingen van wat u materie noemt, uw stoffelijke wereld, zijn in feite niets anders dan het waarnemen van een soort schaduwspel, waarin herkend kan worden wat juist is en niet juist, volgens het bewustzijn dat je geest heeft. Zij kan echter niet beoordelen hoe anderen daarover oordelen, tenzij deze direct geestelijk afleesbaar en benaderbaar zijn. En daardoor heb je inderdaad vaak dat vastroesten, waar je over sprak. Vastroesten betekent dan, geen nieuwe ervaringen meer, eindeloze herhaling. Zoiets als een oude van dagen die 35 keer achter elkaar hetzelfde verhaal vertelt, totdat hij uiteindelijk beseft dat hij er zich niet meer los van kan maken. En dat is dan de drijfveer weer voor een geest om te incarneren, omdat in de stoffelijke wereld weliswaar de denkbeelden domineren, maar door de denkbeelden ontstaan situaties, die niet meer door denken alleen beheersbaar zijn. En dat is dan weer bewustwording.

Voldoende?

Dan komen we aan de eindronde.

Wat is werkelijkheid? Moeilijk te zeggen.

Iets eenvoudiger dan: Wat is zwaartekracht? Dat vindt u ook moeilijk? Nu, ik kan het u wel heel eenvoudig zeggen, hoor.

Zwaartekracht is het resultaat van beweging van massa, en de snelheid van de massa plus de dichtheid van de massa bepalen de aantrekkingskracht tot het centrum, die ontstaat ongeacht eventueel middelpuntvliedende krachten, die door beweging van de massa zouden kunnen ontstaan.

Nog eenvoudiger: Wat is elektriciteit? Een botsingsstroom van elektronen, dacht u? Ja, dat is tot op zekere hoogte juist. In werkelijkheid is het echter niet een reeks botsende elektronen zonder meer, het is eenvoudig een voortdurende verplaatsing binnen een moleculair of zelfs atomair systeem, waarbij baanverspringingen een oorzaak zijn van het ontstaan van voortdurende stuwings, waardoor het aantal vrije kleinste delen toeneemt en deze delen, die dan negatief worden genoemd, ofschoon ze eigenlijk meestal aan de positieve pool te vinden zijn, zijn dan uw elektronen.

Uw elektronen gaan een wisselwerking aan met eventuele materialen, en daardoor kan bijvoorbeeld licht ontstaan, ontlading of gloeiing. Er kan een veld worden gegenereerd, rond alle lijnen ontstaat dan een magnetisch veld en als dat sterk genoeg wordt, dan kan dat tegen een ander magnetisch veld gaan ageren, de motor, die dan berust op een rotor meestal, en zo kun je verder gaan.

Waarom eigenlijk gebruik je al die dingen, soms onderga je ze zonder je af te vragen, wat zijn ze? Omdat ze deel zijn van je leefmilieu. Een gewoon beeld in de wereld. Waarom zou je je druk maken? Nou kijk, datzelfde doen we met geestelijke zaken, zeker wanneer het gaat om de in ons berustende kracht, en ook in u berustend, wanneer het gaat om onze mogelijkheid die krachten te ontplooiën, te richten en te ontwikkelen. We zijn er aan gewend. We herkennen niet eens meer waar het zogenaamd occulte of paranormale optreedt, en waar het de gewone gang van zaken is. Dan halen we de schouders op en zeggen, toeval, of een meevallertje, of ik heb het toch beter gedaan dan ik dacht.

Als we die blindheid nu eens een keer opheffen, wil dat dan zeggen dat we ineens de verklaring hebben? Je kunt me geloven, voordat men het wezen van de zwaartekracht volledig heeft gedefinieerd, inclusief oorzaak, gaan er nog wel een 800 jaar voorbij, en voordat men het wezen van de elektriciteit volledig tot in oorsprong heeft doorgrond moet u ook rekenen op 50 tot 100 jaar. Het gaat niet allemaal opeens. Maar wanneer je weet waar je mee werkt kun je beter werken. Ook als je niet weet hoe zwaartekracht ontstaat kun je er gebruik van maken. Als je weet hoe bepaalde spanningen kunnen worden opgewekt kunnen we daardoor, bijvoorbeeld met een hydraulische lift, dingen verplaatsen.

Wanneer je weet dat er arbeidsvermogen van plaats bestaat, dan zeg je niet tegen jezelf, het is zwaartekracht, maar je zegt, als ik een ding naar boven breng en ik laat het dan aan een touw naar beneden vallen, dan zou het eenzelfde of een lichter gewicht omhoog tillen. Zo zou je het met geestelijke kracht ook moeten doen. Het gaat niet om de verklaring, die is moeilijk voor een mens te vinden, te begrijpen, en uit te drukken. Het gaat erom dat je er gebruik van maakt.

En nu wil ik het heel eenvoudig zeggen. Wanneer je denkt, begrenst je wat je voelt.

Probeer te voelen en beschouw dan met dit gevoel je wereld, je zult anders en juister denken.

Geloof niet in krachten die bij anderen bestaan, wanneer je niet gelooft dat ze ook in jezelf bestaan. Beroep je desnoods op een voorbeeld, genees in de naam van Jezus Christus en de Vader als je dat wilt, maar weet dat de kracht door jou werkt. Die kracht is het waar het om gaat.

Zeg niet, ik ben verder een kind van het noodlot, voel jezelf aan. Voel de harmonie en de disharmonie. Probeer de harmonie te doen domineren totdat je vrede kent in jezelf. En in die vrede word je één met al wat je moet doen.

De Zen-meester zegt: Als de schutter één is met pijl en boog, hoeft hij niet te richten, want hij is het geheel. De pijl zal altijd het doel treffen.

Zo moet je denken, zo moet je leven. Grijp in jezelf naar die mogelijkheid. Begin niet met allerlei magische ritueeljes, anders zie ik je morgen hier de regendans uitvoeren of zoiets. Als je van dansen houdt, mij best, maar dat het gaat regenen, dat doet het zonder jou ook wel. Maak er geen bijzondere zaak van. Probeer gewoon innerlijk vrede te vinden in jezelf, en in je aan te voelen wat moet zijn, en laat het van je uitgaan zonder het te sturen en te willen. Laat het eenvoudig ontstaan.

Er is in werkelijkheid een kracht, die verder gaat dan alles wat je kunt voorstellen als mens.

Er is een werkelijkheid van energie, die ook het geestelijk kennen en weten te boven gaat. Maar de energie beleven we. De kracht kennen we. In onszelf kunnen we die ondergaan en er mee werken.

Laat ons dat dan doen en pas wanneer we meester zijn geworden van onszelf, en deel van die kracht, kunnen we misschien ook menselijk de zaak onderzoeken.

Stel niet, wat in mij leeft moet altijd aan de menselijk logische regels gehoorzamen.

Zeg, het moet er zijn en als het er is, aantoonbaar is geworden, dan ga ik kijken wat ermee kan gebeuren, en hoe dit eventueel verklaarbaar is in een rationeel logisch geheel.

Als u probeert het paranormale wetenschappelijk te benaderen, dan hebt u de tijger bij zijn staart.

Als u probeert om het met innerlijke goedheid te doen, dan bent u bezig kopje krauw te spelen met een verscheurend beest.

Maar als u deel wordt van de tijger en hem erkent, dan weet u wat het is en dan kunt u zonder gevaar herkennen wat de tijger kan en niet kan, en bepalen wat u er tegenover kunt stellen.

Word één met de kracht in uzelf. Niet krampachtig, maar in rust en stilte, en laat ze dan verder in u werken.

Dat is de beste raad die ik u kan geven.

Vragen?

Vraag: Hoe komt het dat men uit die harmonie geraakt of kan geraken?

Antwoord: Het is heel eenvoudig, omdat innerlijke harmonie alleen dan bewaard blijft, wanneer we niet proberen te refereren aan uiterlijke beelden, die voor ons nog geen werkelijkheid zijn.

De disharmonie die ontstaat is het refereren aan waanvoorstellingen en het toepassen daarvan op een werkelijkheid.

Het klinkt misschien hard, het is niet als zodanig bedoeld, maar het is dus de simpelste verklaring. Innerlijke vrede bestaat omdat er geen conflict is, geen eis is, maar alleen erkenning.

Van het ogenblik dat ik eis, of dat ik een bepaald beeld ga nastreven, kan ik nooit meer volledig harmonisch zijn, omdat ik dan het innerlijk als het ware onderwerpen wil aan uiterlijke denkbeelden, voorstellingen of mogelijkheden, die uiteindelijk in zich vaak nog minder reëel zijn dan die innerlijke vrede, die ik dan eenvoudig maar afwijs.

Dat was het dan.

Wanneer je meent dat er iets in zat wat de moeite waard was, denk erover na. En wanneer je denkt dat bepaalde dingen erin voor jou toepasselijk zijn, probeer het en kijk wat er van komt.

Wanneer je op die manier verder gaat blijft je jezelf, zonder slaaf van anderen te worden, in gedachten en in daden, en zul je gelijktijdig die harmonie kunnen vinden, die voor jou de meest belangrijke en de meest noodzakelijke is.

Ik wens u toe dat u allen daarin zult slagen.

Dank voor uw aandacht.

Goeden avond.